

I. N. 7.

THESES

DE

THEOLOGIA NATURALI,

Quas,

*Consensu Celeberr. Ordinis Philosophic. in Illustri
& Regia ad Auram Academia.*

Sub PRÆSIDIO

HENRICI HASSEL,

Eloquentiæ Profess. Reg. & Ordin.

Publice examinandas sistet

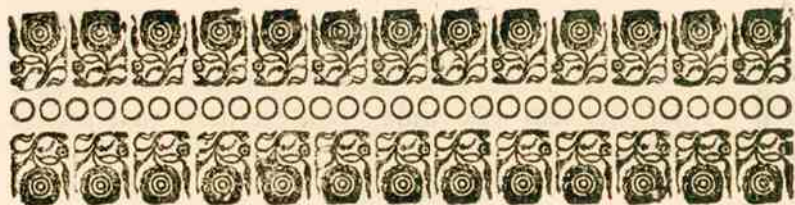
ERICUS JUUELIUS

Ostrobotniensis.

In Auditorio Maximo Die XXVI. Novembr. Anno
MDCCLVI.

Horis ante meridiem consuetis.

ABOÆ, Excud. JOH. KIÆMPE, Reg. Acad. Typ.

Thef. I.

Theologia Naturalis per Scientiam de Deo; ejusque attributis & operibus definitur.

Thef. II.

Distinguitur Theologia Naturalis a Reuelata, quod illa tradit, quantum e lumine naturæ de Deo constat: hæc autem Eum describit, prout in S. Scriptura se manifestavit, adeoque mysteria rationem superantia proponit.

Thef. III.

Quamquam mysteria, per revelationem patefacta, rationem prorsus fugiunt, cave tamen dicas, illa huic contrariari; quum Deus ipse non minus auctor sit luminis naturalis quam revelati.

Thef. IV.

Quod Theologia Naturalis inter disciplinas Metaphysicas tractatur, ratio hæc est, quia principiis Ontologicis, Psychologicis atque Cosmologicis nititur.

Thef. V.

Studium Theologiæ Naturalis insigni gaudet usu, Sui in omnes quidem Scientias se diffundit, in primis vero in Philosophiam Moralem.

Thef. VI.

Theologiam Naturalem ad Reuelatam, viam pandere argumentis variis euincitur.

Thef. VII.

Theologiam Naturalem salutis æternæ consequendæ insufficientem esse inde conspicitur, quia media eius ignorat.

Thef. VIII.

Temerarius est eorum conatus, qui Trinitatem ex natura demonstratum eunt.

Thef. IX.

Sensum Platonis recte adsecuti non sunt, qui in eo mysterium Trinitatis reperire sibi videntur.

Thef. X.

Qui Salvatorem mundi ex lumine naturæ demonstrare adgrediuntur, tam irritum suscipiunt laborem, quam revelationi aperte contradicunt.

Thef. XI.

Omnes de existentia Dei demonstrationes vno illo nituntur fundamento, quod mundus non sit a se. Hoc vero probare facillimum est. Nam omnes in mundo res, earumque mutationes sunt finitæ & mensurabiles; quod irrefragabilis experientia docet. Ex finitatis autem, quantuscunque eorum sumatur numerus, non existere posse infinitum, immediate constat ex principio contradictionis. Pone contrarium, erit finitum infinitum, quod *συνεργήλον* est. In idem contradictionis principium æque impingeret, si quis diceret finitum aliquod esse a se. Si non a se, ergo ab alio, siue Deo, qui est infinitus, & mundi auctor. atque hæc est genuina Dei definito nominalis. cfr. Act. XVII: 24.

Thef. XII.

Quam Deus sit infinitus, per se planum est, quod ab intellectu finito plene concipi non possit; vnde sequitur neque possibilem esse definitionem Dei realem.

Thef. XIII.

EO minus ex principio, vti dicitur identitatis indiscernibilium demonstrari potest vnitas Dei, quo certius constat, illud esse lepidum figmentum, ex monadologia Leibnitziana enatum.

Thef. XIV

VNitas Dei ipsa infinitate comprehenditur. Si enim plures essent quam vnus Deus, singuli essentias & vires haberent limitatas, quod per se planum, nulla indiget probatione; sic neuter foret infinitus, Sed quum existat Ens infinitum, omnino est vnicum.

Thef. XV.

Mundum Deo cõternum statuere aperte in principium contradictionis impingit.

Thef. XVI.

Quod ad naturam substantiæ pertinet, vt sit a se, & necessario existat, de substantia infinitæ perfectionis verum est; de substantia autem finita falsissimum & contradictorium.

Thef. XVII.

Quamuis substantia finita ab alia limitata non possit produci, bene tamen a substantia infinita.

Thef. XVIII.

Deum & mundum vnã eandemque esse substantiam impium & ineptum est asserere.

Thef. XIX.

Deus habet omnes perfectiones possibiles, h. e. quæ essentiæ Eius & attributis non contrariantur.

XX.

Sibimet ipsis contradicunt, qui dum statuunt Deum existere, varias ei tribuunt imperfectiones.

Thef.

Thef. XXI

Simplicitati Dei aduersatur eorum sententia, qui animas humanas ex essentia Diuina delibatas esse asserunt.

Thef. XXII.

Deus quidem agere non potest, nisi essentia & attributis Suis convenienter, id vero adeo libertati non aduersatur, vt ipsam Eius perfectionem constituat.

Thef. XXIII.

Atributa Dei ab essentia Eius realiter non distinguuntur, quicquid enim de Deo prædicatur, ipse Deus est; formaliter tamen ratione nostri concipiendi modi. Pari ratione vnum attributum ab altero inuicem non differt; at ob imbecillitatem ingenii nostri eadem seorsim consideramus, quum vno intuitu omnia simul percipere nequeamus.

Thef. XXIV.

Licet quædam attributa Diuina terminis negatiuis designemus, ob intellectus nostri limitatam naturam, hæc tamen re ipsa maxime sunt positiva. Quid enim magis positivum esse potest, quam quod in suo conceptu formali omnem limitationem excludit?

Thef. XXV.

Atributorum Diuinorum vestigia æque in minimis ac maximis conspiciuntur.

Thef. XXVI.

In vasta machina mundi, multitudine mutationum sibi succedentium infinitaque varietate rerum, aliquo modo magnitudo intellectus Divini adumbratur.

Thef. XXVII.

Datur nexus rerum sapiens, qui omni fatalitate caret.

Thef. XXVIII.

Quod Deus sit sapientissimus, fines sapientissimos habuit, cur hoc vniuersum & singula maxima iuxta ac minima in eodem existentia condidit.

Thef. XXIX.

Ex rerum ad certos effectus producendos aptitudine & vsu, fines, quorum gratia creatæ sunt, elucescunt.

Thef. XXX.

Quod finis, cur Deus mundum creauit, aut in ipso mundo, aut in Deo quærendus sit; non in mundo, quia per mundum debuit obtineri; Ergo in Deo sit oportet, & quidem non alius, quam manifestatio perfectionum Diuinarum Rom. I: 20.

Thef. XXXI.

Quemadmodum quicquid creatum est, in Deo rationem existentia suæ agnoscit, ita etiam ut res creatæ existentiam suam continuent, opus est concursu virtutis Diuinæ; proinde conseruatio ut continuata quædam creatio spectatur.

Thef. XXXII.

Quod Deus mala præscit inde inferre non licet, Deum causam esse mali; prout Astronomus non dici potest causa Eclipseos, quia eandem certo tempore futuram prædicat.

Thef. XXXIII.

Malum metaphysicum ab essentia rerum finitarum separari nequit; malum autem morale, Deus ob causas Sapientia suæ conuenientissimas, ad majus bonum obtinendum permittit.

Thef. XXXIV.

Quod Deus hominem punit, ex eo non sequitur Deum velle hominem infelicem, *Thef.*

Thef. XXXV.

SI ad vitæ suæ cursum rite attenderit homo, varia adversa sibi sapissime profuisse animadvertet; quapropter providentiam Diuinam ex animo venerari se obstrictum iudicabit.

Thef. XXXVI.

EX accurata perfectionum Diuinarum consideratione apud hominem non solum admiratio, verum etiam cultus excitatur.

Thef. XXXVII.

QUUM homo duabus constet partibus essentialibus, anima videlicet & corpore, non sufficit Deum mente amare atque venerari, sed ore etiam opera Eius deprædicanda sunt. Cultus Dei internus & externus esse debet; præstantissimus autem est cultus, vitam & mores ad voluntatem Diuinam componere Jac. i: 27.

Thef. XXXVIII.

QUI Deum existere certo sciunt, vitam tamen perfectionibus Diuinis conuenienter non conformant, existentiam Dei operibus suis aperte negant.

Thef. XXXIX.

QUI cultum Diuinum rebus creatis tribuunt, de ipsa essentia Dei absurdos sibi formant conceptus.

Thef. XL.

AD controuersiam, num superstitio peior sit atheismo, bene respondet Christ. Thomasius, non indigere illam aliqua decisione, quum vterque error hominem in abyssum miseriarum detrudat.

